32. פרשת בהר. דבר תורה סביב שולחן השבת.

כתוב בפרשתנו (כה 20): וְכִי תֹאמְרוּ: מַה נֹּאכַל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת? הֵן לֹא נִזְרָע וְלֹא נֶאֱסֹף אֶת תְּבוּאָתֵנוּ!

רבי אברהם סבע (1440-1508), בעל צרור המור כתב שהמצווה להשמיט את האדמות בשנה השביעית (והיובל), היא מצווה המסבה את לבנו על הפער בין עשירים לעניים. בשמירת מצווה זו, יעזבו העשירים את חייהם הנוחים וישאלו ללא ספק את השאלה הכואבת: מַה נֹּאכַל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת? השנה הזאת תגרום לעשירים אמפטיה והזדהות עם עניי ישראל. כך מסכם רבי אברהם סבע "כדי שידע ויזכר צער העני שכל ימיו ושנותיו בצער ובדאגה".

ברקע הפירוש הזה, מסופר על ר' חיים מוולוז'ין (1740-1821), שביום מן הימים, דפק בדלתו של אחד עשירי עירו, כדי שיענה לקריאתם של משפחות עניות. שמח האיש לראות את הרב וביקש ממנו להיכנס הביתה. סירב הרב והתחיל לשאול אותו על שלומו, שלום בני ביתו ועסקיו. כל אותו הזמן האיש, שעמד על סף ביתו, רעד מקור וביקש שוב מהרב להמשיך את שיחתם על יד האח הבוער. אחרי דקות ארוכות, הסכים הרב להיכנס פנימה. אז, שאל אותו האיש: כבוד הרב, מדוע כל השיחה הזאת בחוץ כשהיינו יכולים לדבר בנחת בפנים?

אז ענה לו הרב: עכבתי אותך בחוץ כדי שתעריך אל נכון מה הם החיים הקשים שהעניים סובלים כשאין עצים לחמם את בתי העניים.

בדרך יצירתית זו, השיג הרב את מטרתו ...

שבת שלום ומבורך.